

DĚTSKÝ DOMOV DOLNÍ ČERMNÁ

4

60. let 1954-2014

„Pouštěj svůj chléb po vodě, po mnoha dnech se s ním shledáš“

Kazatel 11,1 (Bible)

Úvodní slovo

Milí příznivci, v rukou držíte již čtvrté pokračování informačního bulletinu, který tentokrát vydáváme u příležitosti 60. výročí založení Dětského domova v Dolní Čermné. Naposledy jsme se tímto způsobem setkali před deseti lety při kulatém jubileu. Tehdy (v r. 2004) jsem napsal, že nás čeká nelehká cesta, při níž se budeme potýkat s dopady společenských změn (chudoba, nezaměstnanost, vzrůst násilí), což bude mimo jiné znamenat péči o děti s vyšší „zátěží“

(zdravotní, psychickou, výchovnou). Současný stav tento trend potvrzuje i v našem zařízení.

K 1. 4. 2013 došlo ke sloučení naší organizace s Dětským domovem v Horní Čermné, a to rozhodnutím zřizovatele, Pardubického kraje. Činnost zůstala zachována v původním rozsahu, kapacita zařízení je nyní 54 lůžek (tři rodinné skupiny v Dolní Čermné a tři v Horní Čermné). Obavy ve smyslu útluhu či zrušení péče o děti v Horní Čermné, které mnozí měli, se nenaplnily, a trůfám si tvrdit, že naše služby budou potřeba i v budoucnu.

Rádi bychom seznámili čtenáře, zájemce a veřejnost se změnami, ke kterým v uplynulých letech došlo, přiblížili historii budovy bývalého sirotčince v Horní Čermné, provedli slovem i obrazem naším zařízením.

Historie Dětského domova v Horní Čermné

V roce 1867 založil Vilém Hartwig v horní části obce Čermná sirotčinec, který mimo krátké přerušení ve druhé světové válce trvá dodnes, nyní ovšem jako dětský domov. Vilém Hartwig se narodil 12. 12. 1830 ve Friedersdorfu v Kladsku. Vyučil se truhlářem a v 18 letech se vydal na vandru. Na vandru prožil 6 roků. Byla to jeho životní škola. Válka v roce 1866 přinesla kraji bídu, Hartwig byl zatčen z podezření, že je vyzvědač. Byl vyslýchán a na konec na zásah vyššího pruského důstojníka byl propuštěn. Vesnicemi se potloukaly žebrající děti, otrhané, zavšivené, se všemi znaky strašné bída. Úcta k člověku, pocit povinnosti pomoci nejoboženším nenechal Hartwiga nečinně přihlížet. Nejsmutnější byl osud chlapců. Opuštěné děvče spíš přijala některá rodina jako lacinou chůvu nebo služku.

Hartwig se ujímá prvního sirotka a brzy 4 dalších tuláčků. Žije s nimi v místnosti evangelické školy. Tato pomoc však nestačí pro všechnu bídu, která je kolem.

Hartwig píše císaři prosebný dopis, ve kterém žádá o několik set zlatých na založení sirotčince. Odpověď dostal, ale zamítavou. Obrací se tedy o pomoc jinde. Shání příspěvky, přidává vše co má. Podle svědectví jeho dcery zemřela tehdy jeho matka. Celé dědictví věnoval s ostatními příspěvky na zakoupení obytné části Balcarova statku. Do něho se v roce 1868 nastěhoval se svými chovanci. V této době jim přivedl i matku, Ludmilu Samkovou z Vratislav, se kterou se oženil.

V létě roku 1873 bylo vše v sirotčinci hotovo, ale 17. září v témže roce vypukl oheň v místech, kde sirotčinec sousedil s Balcarovým statkem. Ze sirotčince zůstaly jen holé zdi. Znovu byl sirotčinec vybudován v roce 1879 ještě krásnější, jednopatrový s malou věžičkou. Tenkrát tu bylo 14 sirotek z různých končin.

Hartwigova pedagogická teorie byla velmi prostá. „*Děti ztratily rodinu, je nutno jim ji nahradit.*“ Proto mu děti říkali „tatínku“ a jeho manželce „maminko.“ Veškerý život byl organizován, jako ve velmi početné rodině. Boj proti zavšivení v sirotčinci nikdy neskončil, znovu a znovu se obnovoval s příchodem každého nového dítěte. Zdravotní stav mnoha dětí byl zoufalý. Přicházely s podlomeným zdravím, bez lékařské kontroly. Přinášely si zárodky tuberkulózy, následky podvýživy. Mezi dětmi často řádily infekční choroby, proti nimž neměla tehdejší medicína dostatečných prostředků. I přes veškerou péči nebyly děti uchráněny otřesných zážitků při úmrtí svých kamarádů přímo v domově. Smrti končily případy záškrtu, spály... V tehdejší době nebylo možné předat dítě do ústavního léčení.

Ve stravě převládaly polévky, brambory, chléb. V pozdějších dobách, zvláště za první světové války, o něj bývala nouze. Sirotčinec ztrácel svoje podporovatele ze zahraničí. Již Hartwig připomíná časté okamžiky, kdy pokladna byla úplně prázdná a nevěděl, zač koupit alespoň mouku. Střídaly se dny poměrného nedostatku i nouze. Pro mnohé chlapce nebyla žebrota v jejich životě ničím nezvyklým, jejich kultura odívání rovněž.

Vžitý sklon ke krádežím byl vážným výchovným problémem. Hartwig si stěžuje, jak těžké je naučit děti, aby si sami nebraly, co chtějí, ale aby o vše požádaly. Objevovaly se i úteký z domova. Hartwig nedával uprchlíky hledat a stíhat, měl jednoduchou zásadu: „*Až budou mít hlad, vrátí se*“.

Samozřejmou povinností „otce sirotků“ bylo sehnat dospívajícím chlapcům zaměstnání. O chlapce ze sirotčince býval mezi řemeslníky zájem. Nebyli zhýčkaní, nebylo nebezpečí přílišného stesku po domově, stížnosti rodičů na mistrovi přisnost a obtíže řemesla i poměrů, ve kterých učení žil. Hartwig se snažil dávat chlapcům základní výbavu a často připomínal, jaké je to finanční břemeno, odchází-li ze sirotčince do učení současně více chlapců.

Výchovné zásady, způsob výchovy v sirotčinci je možné rekonstruovat jen ze zpráv o životě v sirotčinci.

Hartwig byl pedagog naprosto samostatný. Neměl žádné odborné vzdělání. Jeho jedinou „pedagogickou“ knihou byla bible. Nikdy nepoužíval tělesné tresty. Jeho výchovnou metodou bylo rozebírání poklesků, vysvětlování a přesvědčování. Byl pedagogický optimista.

Ve výročních zprávách psaných Hartwigem i v jeho vzpomínkách nenajdeme stesků na těsný prostor sirotčince, nedostatky vybavení a technické obtíže. Naopak hovoří o krásné, prostorné, světlé budově, ve které bylo 45 chlapců a početná Hartwigova rodina. Pro samotného Hartwiga mnoho místa nezbylo. Jeho kanceláři bylo prkno u okna. Tak úřadoval celých 36 let. Vilém Hartwig zemřel 1. 12. 1904.

Celý text historie sirotčince naleznete na našich webových stránkách.

Za druhé světové války byli v domově místo dětí starší postižení občané. Po válce zařízení plní opět původní funkci domova pro děti. Jsou zde sirotci nebo děti z početných rodin a problémových rodin.

Po roce 1945 se stává ředitelkou paní Vančurová z Potštejna, po ní přichází ředitelka Hošková.

Od roku 1965 do roku 1990 je ředitelkou paní Jiřina Sochová. Vizitkou jejího úspěšného a dlouholetého působení je rozsáhlá přístavba a modernizace celého objektu. V této době se také přeměňuje dětský domov na domov rodinného typu. Život dětí se postupně měnil k lepšímu.

Od roku 1987 v dětském domově působila paní Marie Ingrová jako vychovatelka a pedagogická pracovnice. A již **od roku 1990 se stala ředitelkou**, tak působila do roku 2008. Její úkol nebyl lehký: udržovat budovu v dobrém stavu

za poměrně nízký finanční příspěvek. Díky tetě ředitelce Máje získaly děti nového kamaráda pejska Míšu, který děti doprovázel i po čtrnáctidenních letních táborech.

Po konkurzu **v roce 2010** se stal ředitelem Mgr. Luděk Bílý. Za jeho působení v dětském domově proběhla výměna oken v celé budově, rekonstrukce koupelen pro děti, přestavba topení (přechod z paliva uhlí na plyn), celková modernizace rodinných skupin.

K 1. dubnu 2013 došlo ke sloučení Dětského domova v Horní Čermné s Dětským domovem Dolní Čermná, funkci ředitele zastává Mgr. Pavel Skřeček.

Současnost

Činnost v Dětském domově Dolní Čermná

K jakým změnám došlo v posledních letech? Jednoznačně se zvýšila **potřeba speciálního přístupu k dětem**. Důvodem je přítomnost dětí se zdravotním handicapem (např. diabetes), s poruchou autistického spektra, s mentální retardací. K dalším charakteristikám dětí patří problémové chování, specifické poruchy učení, problémy spojené s poruchami pozornosti a hyperaktivitou (ADHD), vady řeči, psychické obtíže apod. Pro personál to znamená neustále se vzdělávat v oblastech zdravotní péče, psychologie, speciální pedagogiky aj.

Spolu s dětmi vytváříme **individuální program dítěte**, ve kterém společně stanovíme priority toho, na co by se dané dítě mělo zaměřit, o co usilovat při **výchově k samostatnosti a soběstačnosti**, k odpovědnému chování, vzájemné toleranci a ochotě pomáhat si navzájem; opět s přihlédnutím k osobnostním a zdravotním dispozicím dětí. Cílem naší výchovné a vzdělávací práce je **všestranný rozvoj osobnosti dítěte**, prohlubování jeho vědomostí, dovedností a návyků. Naší snahou je, aby děti prožily pokud možno hezké dětství a zároveň si odnesly do života praktické dovednosti a návyky, které jim pomohou **dosáhnout sociálního začlenění** v okolním proměnlivém světě „tvrdých loktů“.

Díky vesnickému prostředí v Dolní i Horní Čermné mají děti příležitost k zapojení do mnoha **volnočasových aktivit** (např. dobrovolní hasiči, fotbal, badminton, florbal, taneční kroužek aj.).

V obou budovách dětského domova je **dílna pro děti**, kde se věnují ručním pracím (keramika, vyšívání, drátkování, enkaustika aj.).

Mnohé starší děti jsou zapojeny v projektech, které mají za cíl **přípravit je na samostatný život**, jmenujme alespoň „Do života“ (Centrum Don Bosco) a projekty nadace Dejme dětem šanci, která pomáhá ve velké míře i finančně, na zájmové aktivity dětí apod. Spolupráce s lidmi v těchto organizacích je pro nás radostí, sdílením společné vize. Ale i v dětském domově se děti učí praktickým činnostem: starší děti využívají cvičné byty, kde se o sebe starají maximálně samostatně. Nakupují si potraviny, vaří si, perou oblečení, uklízí si své příbytky. Vychovatelé jsou nápomocni již jen radou a také provádějí nezbytnou kontrolu. Děti, které již studují, jsou podporovány k dosažení maximálního možného vzdělání. Pokud mají zájem, mohou se vyučit i ve dvou učebních oborech, aby měly co největší šíři uplatnění na trhu práce. Mohou si dodělat maturitní nástavbu, studovat střední školy podle svého výběru a samozřejmě i vysoké školy. Děti mají možnost získat řidičské oprávnění, a pokud mají zájem, mohou se o prázdninách účastnit jazykových kurzů v zahraničí. Tyto „nadstandardní“ aktivity nám nabízejí nadace nebo neziskové organizace zabývající se ohroženými dětmi. Další aktivity, které děti využívají pro získání informací o reálném světě, pořádají Centrum Dona Bosca a Centrum J. J. Pestalozziho. V jejich víkendových pobytech se děti učí praktické dovednosti týkající se finanční gramotnosti, získání zaměstnání, bydlení nebo informace o různých službách a úřadech. Pokud nadejde doba skutečného odchodu do života, dětský domov a jeho zaměstnanci pomáhají mladému dospělému najít zaměstnání a bydlení. Odcházející vždy dostane výbavu a finanční částku, která se většinou použije na zaplacení nájemného a počáteční startovné, než získá první výplatu. Plnoletí, kteří již pracují, mají také možnost bydlení ve **startovacích bytech** v budově v Dolní Čermné, kdy za bydlení platí smluvený nájem. V neposlední řadě jsou při odchodu poučeni, že se mohou kdykoli obrátit na domov o radu a pomoc

Práce vychovatele aneb běžný život dětí v rodinných skupinách

O každou rodinnou skupinu se starají dvě vychovatelky nebo vychovatelé kmenoví (dětí je oslovují „teto“, „strejdo“), kteří se střídají v denních směnách a asistentka pedagoga, která zajišťuje noční služby. Vychovatelé vypracovávají roční a týdenní plán práce, podle kterých se odvíjí každodenní náplň dne. Samozřejmostí je **přírůbůsobování činností potřebám dětí**. Důležitá je příprava do školy a spolupráce s učiteli, dále naplnění volného času zájmovými kroužky, sportem nebo výtvarnými činnostmi. Každý den si všechny skupiny připravují samostatně svačinu a večeři. Dva víkendy v měsíci si skupiny vaří samy, což obnáší zajištění potravin na tyto dny. Vychovatelé s dětmi nakupují potřebné potraviny ve zdejších obchodech a o víkendech společně vaří. Vychovatelé společně s dětmi také zajišťují běžný chod skupinky, který obnáší, tak jako v rodině, obstarávání nákupů potřebných věcí, oblečení a obuvi. K tomuto účelu má každá skupina svůj rozpočet, s kterým si hospodaří. Tety a strejdové se také starají o děti v době nemoci, navštěvují s dětmi odborné lékaře, poradny apod. Děti mají také rozdělené **povinnosti v domácnosti**, které se pravidelně střídají, aby se každé dítě naučilo všechny domácí práce. Děti připravují jídlo, myjí nádobí, uklízejí společné prostory i své pokoje, učí se prát a žehlit, nakupovat. Učí se také hospodařit s penězi. Mají své kapesné, za které si mohou nakoupit různé drobnosti, ale učí se i šetřit.

Děti si také spolu s vychovatelem stanovují cíl, ke kterému se snaží dojít (oficiálně nazvaný program rozvoje osobnosti). Tento cíl je u každého jiný. Někdo si např. určí zvýšené úsilí při přípravě do školy, jiný si je vědom toho, že neumí vycházet s penězi, a zaměří se na to, jiný chce zlepšit vztahy s kamarády atd. Své snažení každý den děti hodnotí smajlíky s odstupňovanými body podle úspěšnosti. Pravidelně probíhá celkové hodnocení, kdy si děti za splnění cíle mohou vybrat odměnu ve formě zážitkové akce.

Práce psychologů

Součástí našeho týmu je více než rok dětská psychologka, která má svou pracovní místnost s potřebným vybavením. Tato nově zbudovaná terapeutická herna slouží vedle rozhovorů také k herní terapii, arteterapii a sandplay. Svůj prostor má psychologka i v budově v Horní Čermné.

Arteterapie je směr, který využívá výtvarných prostředků a tvorby jako hlavního nástroje při poznání a ovlivnění lidské psychiky, prožívání a vztahů. V terapeutické herně se nejvíce využívá prostředků tvorby, jako je kresba, malba, koláže či práce s hlinou, modelínou a podobně, možné je však využít i příběhové, hudební či divadelní prostředky.

Sandplay je pak dalším silným nástrojem, který herna přináší. Jedná se o terapeuticky-herní pískoviště, kde má dítě možnost stavět z písku, vody a za využití různých postavíček a předmětů různé obrazce, scény a situace, které pak společně s terapeutem prožívá. Hra s pískem se váže ponejvíce k předškolnímu období, a tak je na rozdíl od kresby apod. oproštěna od pocitu potenciálního hodnocení a posuzování a přináší tak větší svobodu tvořit.

Cílem práce v terapeutické herně je pak **lepší porozumění sobě i druhým**, pomoc při překonávání traumat dětí, při redukci jejich psychosomatických obtíží a konfliktů ve vztazích.

Kromě aktivní práce s dětmi poskytuje psycholog dětského domova poradenství i rodičům, případně pedagogům v dětském domově nebo školám, které děti navštěvují.

Sociální práce

Obě sociální pracovnice zajišťují kontakty s rodinami, jednají s úřady, se soudy, se školami. Za dětmi pravidelně přijíždějí na návštěvu jejich sociální pracovnice podle místa trvalého bydliště; také státní zástupkyně, která bdí nad dodržováním zákonů a práv dětí. Sociální agenda také zahrnuje vyřizování povolenek k pobytu dětí mimo dětský domov, **svolávání tzv. případových konferencí**, kterých se účastní psycholožka a sociální pracovnice DD, sociální pracovnice dítěte z příslušného OSPODu, rodiče dítěte a vedení dětského domova. Jejich smyslem a cílem je navázání funkčnějšího **vztahu mezi dítětem a rodičem**, domluva na pravidlech a podmínkách pobytů dítěte v rodině. Rodiče a příbuzní mohou děti navštěvovat i přímo v bytech rodinných skupin, mohou s nimi být na jejich pokojích. Dětský domov také podporuje kontakty dětí se spřátelenými rodinami i jednotlivci, kteří nejsou v příbuzenském vztahu k dítěti, s kamarády dětí mimo domov.

Pokud je rodinné prostředí vhodné, podporujeme pobyty dětí u rodičů nebo jiných osob odpovědných za výchovu. Následně sociální pracovnice získávají zpětnou vazbu od dítěte (rozhovor) o průběhu pobytu dítěte v rodině.

Velkou agendou je pomoc dětem nad 15 let ve smyslu informování o možnostech jejich budoucího uplatnění, bydlení, partnerských vztahů, finanční gramotnosti, sdělování důležitých kontaktů (úřady, neziskové organizace aj.). U mladých lidí okolo 18 let věku je tato příprava intenzivnější, cílená již přímo na odchod ze zařízení.

Sociální pracovnice také poskytují podporu a poradenství starším dětem v jejich orientaci týkající se vyřizování jejich záležitostí ve školách, na úřadech (vyřízení pojistného, občanská oblast), u lékařů apod.

K sociální práci v DD také patří **vedení odborných praxí studentů**, při nichž tito získávají reálný pohled na chod dětského domova, na práci jednotlivých profesí a také se setkávají s dětmi. Zpětná vazba od praktikantů je velmi pozitivní. Jedna z nich nám po praxi sdělila:

„Vážím si toho, že jste mi umožnili získat praxi ve vašem DD, ve vašem zařízení jsem mohla nahlédnout na problematiku dětského domova tak, jak se mi to doposud nepodařilo. Mohla jsem posoudit, že spolužáci studenti mají často zcela zkreslené názory na tato zařízení a je to tím, že jsou vybaveni pouze teoreticky ze školy, přičemž přednášky na dané téma jsou ještě z doby dávno minulé. Sami přednášející leckdy vycházejí ze svých představ starých 30 let. Moji spolužáci nevědí, že k zajištění chodu DD je třeba kvalifikovaného týmu mnoha odborníků, u kterých je navíc vysoká potřeba spolupráce, předávání informací a návaznosti mezi sebou. Přála bych jim všem, aby navštívili některý z dětských domovů, aby poznali skutečnou realitu.“

Jiná odborná péče

Je většinou poskytována externě, ve zdravotnické oblasti se jedná o návštěvy pedopsychiatrie, nemocnic, očních a jiných lékařských pracovišť (např. diabetologická poradna). Při výchovných a školních problémech dětí spolupracujeme s pedagogicko psychologickou poradnou, speciálně pedagogickým centrem, střediskem výchovné péče, diagnostickým ústavem. V individuálních případech se obracíme na klinického logopeda, klinického psychologa.

V rámci **terapií** využíváme externě služeb energetické psychoterapeutky (metoda EFT) a animoterapií (canis, hipo).

Našimi velkými pomocníky jsou také **dobrovolníci**, v současné době se jedná o dvě učitelky, které po výuce ve svých školách neváhají a přijíždějí za našimi dětmi, aby jim pomohly v tom, co ve školní přípravě samy nebo s pomocí tety vychovatelky nezvládají. Starším dětem radí v přípravě na přijímací zkoušky na střední školy apod.

Materiální zázemí

Především stav budovy a jejího okolí v Horní Čermné nám dělá starost a snažíme se jej vylepšit, pokud to dovolují finanční prostředky. Plánujeme zde vybudování dílny pro děti v bývalé kotelně, venkovního přístřešku pro auto, provedení zahradních úprav (dětské hřiště).

V Dolní Čermné mají děti k dispozici zahradu s prvky na hraní, zahradní gril, ohniště s posezením; v sousedství je obecní hřiště na beach volejbal, fotbal, minigolf. Pěkné místo se zahradním grilem a posezením pod pergolou se využívá převážně v létě, jednou za rok se zde setkávají děti z obou budov ke společnému opékání.

Zahrada v Horní Čermné je vybavena skromněji, ale i zde děti nacházejí možnost pro pohybové aktivity (trampolína, hřiště, houpáčka).

Pro sportovní činnosti mohou děti využívat rozmanité sportovní vybavení. Každé dítě má k dispozici kolo, brusle, lyže a další sportovní náčiní.

V minulém roce se nám

díky 22 sponzorům podařilo získat sociální automobil Renault Kangoo pro dopravu dětí k lékařům, do škol apod. Děkujeme tímto firmě Kompakt, spol. s r.o. za zprostředkování pomoci. Nyní máme již 4 osobní vozy, které se využívají pro cesty do zdravotnických zařízení, do poraden, k nákupům, ale i na výlety a akce.

Co nás těší

Radost nám způsobují samy děti tím, když je vidíme, jak jsou spokojené, radostné, smějí se. Bezprostřední zpětná vazba od dětí zejména pro tety a strejdy bývá to, co je nabíjí, dává sílu a chuť k náročné profesi pedagoga v dětském domově.

Ještě více potěší, když víme o těch, kteří odešli z DD, že se jim v životě daří, mají práci, rodinný život. Mnozí se i po letech přicházejí pochlubit s vlastními dětmi, popovídat si, říct, jak se jim v životě vede. Ti, kteří neprijdou přímo, napíší nebo kontaktují své bývalé kamarády, od kterých se o nich dozvíme. Je radostné na mnohých vidět, že naše péče měla smysl, že v nich něco dobrého zanechala. I když jejich osudy bývají spletité a dostávají se na pomyslné „dno“, vždy (nebo v drtivé většině případů) povstávají a usilují o své „místo na slunci“ – o život, který, byť nedobře začal, může probíhat a končit nadějně. Zcela nedávno mi jeden takový mladý muž kolem třiceti let při své návštěvě dětského domova řekl:

„Víš, strejdo, že domov mi dal to nejdůležitější? Tady jsem se všechno naučil. A bylo dobře, jak jste na mě byli přísní, v životě je to ještě daleko tvrdší...“

Co nás trápí

Pomineme-li věci neovlivnitelné (vývoj společnosti směrem od duchovních a mravních hodnot k individualismu, materialismu, konzumu), pak nejtěžší starostí pro nás je, jak to zařídit, **aby mladí lidé** odcházející z dětského domova **neskončili v záchranné sociální síti** nebo dokonce mimo ni, jakým způsobem jim pomoci, aby brzy po opuštění zařízení se nevratně nezadlužili u novodobých lichvářů, aby nesedli „na lep“ mazaným vykukům, aby se jednoduše řečeno v životě osvědčili.

V celé společnosti je již dlouho známý a viditelný jev nazývaný **sekulární akcelrace**. Dal by se popsat jako určitá mezera, propast (zrychlení momentu) mezi fyzickým dospíváním jedince a jeho sociálním zráním. Stále klesá věk, v němž mladí lidé (dětí) jsou fyzicky (pohlavně) zcela „hotoví“, vyvinutí, zatímco po duševní stránce a v socializaci (sociální zralosti) naopak tento věk stoupá (i třicetiletí mladí lidé žijí s rodiči). Naše děti na tom nejsou jinak, ovšem s tou nevýhodou, že se nemají kam vrátit (vyjma nefunkční rodiny, ze které byli odebráni). **Dětský domov je jim po odchodu aktivně nápomocen poradenstvím a snahou je začlenit zpět do rodinného systému.** Finančně však již pomoci nelze, ani jim nemůže stát po boku v jejich životních osudech. Vzhledem k nezralosti těchto mladých lidí, oslabených navíc traumaty z původní rodiny, jde o problém, který je nutné řešit systémově z pozice státu (sociální bydlení, aktivní doprovázení, finanční pomoc). V opačném případě (neřešení, podcenění závažnosti) může dojít k recidivě, nastupuje fenomén „dětí mají děti“, opakují se staré nevhodné vzorce chování získané v primární rodině a kruh se uzavírá selháním v péči o vlastní děti.

Pravdou je, že o velké části našich bývalých svěřenců víme, že žijí sice s problémy, ale téměř normálním životem (mají práci, partnera, bydlení). Přesto jsou ohroženou částí populace, k nimž má pomoc státu být směřována výraznějším způsobem než dosud.

Druhou věcí, kterou bychom si přáli, je změna nekvalitních zákonných norem, které nejsou ve prospěch dětí, a také jasnou deklaraci a finanční zajištění potřeb-

ných odborníků pro naše zařízení ze strany vrcholných orgánů země. Vhodnou formou by mohli být „létající odborníci“ (etopedi, psychologové, pedopsychoiatri), provádějící svou profesi vždy pro více zařízení v regionu.

Dárci a sponzoři

Velké uznání patří všem našim milým podporovatelům, dárcům a příznivcům, jen díky nim můžeme realizovat mnohé aktivity a činnosti s dětmi, které by jinak byly neuskutečnitelné. Vážíme si všech, kteří ať už dobrým slovem, činem nebo štědrostí „pouštějí svůj chléb po vodě.“ Přejeme jim mnoho sil, radosti a zdaru v životě.

Aktivity dětí ve volném čase

Oblíbenou aktivitou je canis a hipoterapie

Ozdravný pobyt v Beskydech v r. 2012

Ozdravný pobyt v Beskydech v r. 2012

Sportovní odpoledne s Českým leonberger klubem

Vánoční trhy v obci Rybník

Naši milí přátelé z Baden-Badenu
Margitta Skoda a Karel Richter

Návštěva hasičů z Edertalu

Slavnostní otevření terapeutické herny v roce 2014

**ADVANTAGE
CONSULTING**

**SPONZOR
DĚTSKÉHO
DOMOVA**

Jsmo **leader** v oblasti náběru zaměstnanců. **Působíme regionálně v rámci celé ČR již od roku 2002.**
 Naše pobočky jsou v Praze, Brně, Ostravě, Olomouci, Plzni, Hradci Králové a Ústí nad Labem.

Na pracovních serverech **www.acjobs.cz**
 a **www.itprace.cz** inzerujeme přes **1 200 pracovních pozic**, které denně aktualizujeme.

Obsazujeme pozice v oborech
 strojírenství / automotive
 ICT / telco / elektrotechnika
 obchod / finance / ekonomika
 chemie / potravinářství / farmacie

acjobs.cz

itprace.cz

Kudy dál?

Někdo moudrý řekl: Jen ten, kdo se dívá zpět na svou minulost, je zralý pro to, žít v přítomnosti tak, aby měl dobrou budoucnost.

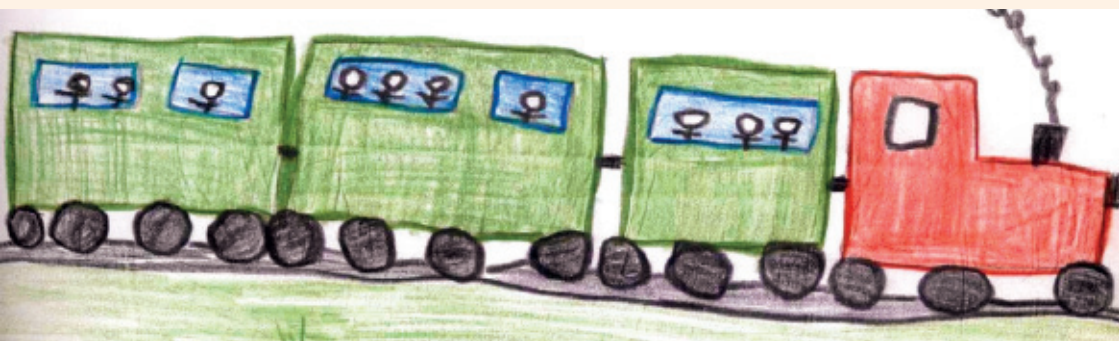
V posledních letech byli v naší zemi hlasitě slyšet ti, kteří se touto moudrostí příliš neřídili. Naslouchali kritickým hlasům z jiných zemí s odlišnými kulturami, tradicemi a málo důvěřovali našim českým odborníkům. Tyto, řekl bych až destruktivní postoje a nálady vyústily ve schválení nekvalitních zákonů (nový občanský zákoník, zákon o sociálně právní ochraně dětí aj.), které již několik málo měsíců po jejich účinnosti přinášejí obrovské problémy v praxi. Za tyto „nedomyšlenosti“ opět pykají ti nevinní: děti.

Rozšiřující se **sociální služby** v oblasti péče o rodinu a dítě jsou jistou nadějí pro zkvalitnění systému, nutno však naprosto jasně říci, že nikoliv samospasitelnou. Jsem pevně přesvědčen o tom, že školský systém výchovy a vzdělávání, jehož jsou dětské domovy součástí, je a bude nepostradatelnou součástí poskytované péče těm nejpotřebnějším.

Naše **tuzemská síť** tvořená páteří diagnostických ústavů a jednotlivými typy školských zařízení (dětské domovy, dětské domovy se školou, výchovné ústavy, střediska výchovné péče) **je skutečně promyšleným a funkčním systémem** zajišťujícím odbornou péči o ohrožené děti, systémem, který oceňují i mnozí zahraniční odborníci.

Domnívám se, že je nutné mluvit o **zvyšující se kvalitě i náročnosti péče** v dětských domovech, smazat nálepky a stará hanlivá pojmenování a střizlivě se podívat na skutečný život dětí v dětském domově. K takovému osobnímu poznání je zvána i laická veřejnost a všichni, kterým osud ohrožených dětí není lhostejný.

Končit optimistickým výhledem v této době znamená spolehnout se na „vyšší principy“ života, než jaké přináší rozkolísaná, znejistělá a mnohdy nekompromisně tvrdá lidská společnost, na principy, vyslovené v úvodním citátu: „**Pouštěj chléb svůj** (pomáhej, daruj ze sebe to nejlepší, dávej druhým nezištně) **po vodě** (tomu, kdo prochází kolem tebe), **po mnoha dnech se s ním shleďáš** (i tobě se stane nečekané a neočekávané dobro v době nouze a úzkosti).“ Přejme si, aby se touto moudrostí řídili především ti, kteří pravidla nastavují (politici), a dále ti, kteří o děti přímo pečují (rodiče, náhradní rodiče, personál dětských domovů, neziskové organizace aj.), a to tak, aby byli ohroženým dětem následováníhodným příkladem. Na samotný závěr chci poděkovat všem zaměstnancům dětského domova za jejich práci, která je opravdu velmi náročná. Tety a strejdové jsou ti, kteří vytvářejí přívětivé klima v domově a pomáhají dětem v jejich nelehkém údělu prožít maximum dobrého.

PARDUBICKÝ KRAJ

Kontakty

Ředitel: Mgr. Pavel Skřeček

Vedoucí vychovatelka: Tereza Bednářová

Vedoucí školní jídelny, účetní: Bc. Hana Šilarová

Psycholožka: Mgr. Tereza Černošusová

Telefon Dolní Čermná: 465 393 103

Telefon Horní Čermná: 465 393 426

E-mail: dddolcer@ow.cz

www.dddolnicermna.com

Základní údaje

Název zařízení: Dětský domov Dolní Čermná

Sídlo: 561 53 Dolní Čermná 74

IČ: 70857717

Druhá budova: 561 56 Horní Čermná 188

Kapacita zařízení: 54 lůžek

Součástí: Školní jídelna (nejvyšší počet stravovaných: 70)

Běžný účet GE Money Bank, a.s.: 214 454 737 / 0600

Zřizovatel: Pardubický kraj

Sídlo zřizovatele: Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

IČ: 70892822

